

Bingo

LØGTINGIÐ samtykti nú um dagarnar broytingar í lógini um stuttleikakappingar o.l. í bløðunum. Og tað vil siga, at føroysk bløð aftur kunnu spæla bingo. Nú heldur onkur, at hetta at spæla bingo er ikki annað enn fjant og fjas og at hetta so als ikki hoyrir einum bløð til. Tað verður so hann/hon um. Men vit á Sosialinum hava nú í meira enn 12 ár spælt bingo saman við okkara lesarum. Og tað vísir seg, at hetta er ein tåttur, sum lesararnir eru sera fegnir um. Sjálvandi ikki allir, men ein stórir partur av teimum. Síðani blaðið mátti gevast við bingospælinum í fjør, tí hetta bráðliga var í stríð við galdandi lóg, hava lesarar í hópatali vent sær til okkara og víst á sína misnøgd við, at henda so góða traditión nú so bráðliga datt niðurfyrir. Vit kunnu nú gleða hesar lesarar okkara, at vit nú byrja aftur »på en frisk«. Løgtingið hevur samtykt, at tað skal vera loyvt at spæla bingo í føroyskum bløðum eins væl og

hetta er loyvt í donskum bløðum, sum fáast til keyps í Føroyum.

TAÐ vilja altíð vera ymsar meiningar um, hvat eitt bløð skal innihalda. Okkara royndir eru tær, at tess meira fjølbroytt eitt bløð er, tess størri lesaraskara fær tað. Tað er tí eisini út frá meira enn 12 ára royndum á bingospælinum, at vit nú fara í gongd aftur við eitt vetrarbingo, størri og betri enn nakað bingo frammanundan. Vit eru longu farnir at fyrirreika »Vetrarbingo 1991« og skulu her lova lesarunum, at tað fer at verða bæði spennandi og áhugavert. Ikki minst teir mongu og fjølbroyttu vinningarnir, sum vit longu hava fingið til vega og eru við at fáa í hús.

HETTA at Sosialurin nú kemur út fimm ferðir um vikuna broytir sjálvandi bingospælið nakað, tí vit hava ikki roynt hetta áður, tá vit koma út nærum hvønn dag í viku. Men vit halda, at júst hetta at koma út hvønn dag, ger, at

bingospælið verður uppaftur meira spennandi. Lesararnir kunnu nú fylgja við hvønn dag og sleppa tá undan at skula bíða dagar til næsta bløð kemur út.

VANLIGA byrjar heystbingoið undan ársfjórðingsskiftinum september-oktober, men hetta bar so ikki til í ár, tí vit vórðu noydd at bíða eftir lógarbroytingini í løgtinginum, sum nú er fingin frá hondini. Tískil fer bingo í ár at eita »Vetrarbingo 1991« og av tí at hetta er einasta bingospælið í blaðnum í ár, fara vit at gera eyka nógv burtur úr vinningunum o.ø. Átlanin er at byrja bingoið umleið hálvan november og halda fram til jóla. Vinnararnir verða so funnir til jóla og fáa sínar vinningar sendandi sum jóla-pakka.

MEN blaðið er so sanniliga annað enn bingo. Vit fara sum higartil at leggja stóran dent á gerandistíðindi umframt at hava annað fjølbroytt lesitilfar í blaðnum.

Rom varð ikki bygdur eftir einum degi, verður ofta tikið til. Og tað er greitt, at Tíðindablaðið Sosialurin verður heldur ikki heimahoyrandi hjá hvørjum húsarhaldi í Føroyum eftir einum degi. Tað tekur tíð at byggja upp eina fyrirtøku sum hesa, og hetta eru vit fullgreið yvir. Men við miðvísium vilja og ætlanum og toli ber til at rækka langt. Fyri at rækka enn longur enn í dag, hava vit á blaðnum avgjørt at víðka um blaðið við ymsum teigum so við og við. Skriva til Marner var bert eitt av fornýggjilsunum. Tað koma mong fleiri, men hetta skulu lesararnir sleppa at hava til góðar. Teir skulu so við og við sleppa at síggja, at Tíðindablaðið Sosialurin stendur ikki í stað, men er í menning alla tíðina. Bingospælið, sum nú byrjar, er bert ein av varðunum. Og ikki so lítið týðandi varði heldur, tá hugsað verður um, at vit eru til fyrri lesarans skuld og ikki hann fyrri okkara. Gott bingo.

SOSIGATEY

Fuglur og røkt

Nógv hevur verið skrivað og tosað um støðuna hjá fuglinum, serliga lomviganum. Herfyri var stórir pallborðsfundur í Norðurlandahúsinum um, hvussu vit kunnu gera nakað fyrri at bjarga lomvigastovninum. Hetta er eitt mál, sum mangir menn hava úttalað seg um men tykist ikki at vera semja um, hvussu støðan er og hvør orsökkin er til støðuna. Týsdagin skrivur ein av okkara kendu fuglafrøðingum ARne Nørrevang áhugaverda grein í Dimmalætting, har hann vísir á, at lítið spurdist burtur úr fundinum í Norðurlandahúsinum, tí eingin kenni orsøkina til niðurgongdina.

ARne Nørrevang vísir á, at ein stovnur, sum veksur ella stendur í stað, tolar væl eitt ávíst veiðutrýst, men minkar hann, vil ein

minking av veiðutrýstinum hjálpa, so tað ikki gongur so skjótt. Hetta vísu teir gomlu. Teir fríðaðu fuglin, tá ið teir vórðu varugir við minking í stovnunum skrivur Arne Nørrevang m.a.

Víðari skrivur hann: "Gamalt er, at havið er frítt, og føroyingar hava til allar tíðir veitt av teim náttúrligu reursunum. Eg veit ikki nakran fulgafrøðing, sum vil taka hesi rættindi frá veiðimonnum - ella sum eru ímóti skjóting. Talan er um stovnsrøkt. Vit hava aldargamlar traditiónir, sum í gomlum døgum vórðu framdar lokalt, mest á grannastevnum. Nevnast kann eisini, at ein tann fyrsta veiðilógin í heiminum var tann føroyska. Tað tók 15 ár at fáa lógina í gjøgnum í 1854, men

við tingviðgerðina í Danmark segði Niesl Winthor:

"Fuglefangsten på Færøerne drives på en ejendommelig måde, der har til hensigt at bevare denne vigtige næringsgren for kommende slægtled".

Vit standa ráðaleysir í hesum máli, men kanska skulu vit hugsað um, at "tvíven må komme sagsøgte til gode" skrivur Arne Nørrevang í Dimmalætting.

Í Sosialinum í dag er áhugaverd samrøða við ein skúvoying, sum aftur og aftur hevur roynt at vísa á, at totalfríðing av lomviganum var einasta rætta. Men hesum hava politikarnir so ikki lurtað, og tað er stóran er nú tann, at stovnurin er um at verða útrúðaður.

Tað er skelkandi at hoyra hetta, og er tað rætt, so kunnu vit bert takka

olkum sjálvum fyrri, at stovnurin er saga blot. Vit kunnu takka okkara politikarum fyrri, at teir ikki í góðari tíð lurtaðu eftir skilamonnum á økinum og tóku teirra ávaringar fyrri fult. Men tífanverri tykist tað at vera so, at tað skal nær sagt ein vanlukka til fyrri at teir, ið ráða fyrri borgum rakna við. Nú tykist so vanlukkan at vera hend, og spurningurin er nú, um nakað er at gera. Vit hava riðið sjóvarfallið av okkum. Fimmarin í útvarpinum fer eisini at umrøða málið í dag. Men tað er so helst eisini ov seint. Ella?

Ruskið av landinum

Tað ljóðaði sum skemt, tá útvarpið gjáramorgunin endurgav Sosialin fyrri at hava skrivnað, at danskar brennistøðir kappast um at

keypa rusk frá eini føroyskari kommunu. Sum rosina í pylsuendanum verður upplýst, at kostnaðurin er bert ein triðingur av tí tað kostar at brenna á Sandvíkarhalla. Men tíðindini vóru váttad av bygdarráðsformanninum á Argjum, og tí eiga vit at taka tey fyrri góða vøru. Mong eru tey, sum nú rista á høvðinum og spyrja seg sjálvi, hvat hetta er fyrri nakað. Hvussu kann tað loysa seg at senda rusk av Argjum til Danmarkar heldur enn niðan á Sandvíkahalla. Tað ljóðar jú gagg, gagg. Men borgarstjórin sigur, at hetta er so mikið fyrirummarligt fyrri kommununa, at hon við

at senda ruskið av landinum sparir ikki minni enn 1,1 mió. kr. Hetta fær onkran at spyrja, hvat er galið. Er vit so dýrir og ódugnaligir, at einki ber til og loysir seg her heima! Eitt er greitt, og tað er, at fløgurnar í eina brennistøð altíð vilja vera stórar og at hetta fyrri okkum í Føroyum vil vera ein lutvíst dýr fløga í mun til í Danmark, har fólkagrundargið er so nógv størri. Spurningurin er tí, um vit føroyingar ikki eiga at finna alternativ og bíligari loysnir og ikki altíð apa okkum eftir okkara grannum. Eitt nú á brennistøðarøkinum, har vit hava bygt ikki minni enn tvær ovurdýrar brennistøðir til 47.000. Men hetta er so einki eindómi. Vit hava dupliskonfekt av næstan øllum, og tí kunnu vit takka manglandi planleggingini fyrri í hesum landi.